

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 106.083 van 25 april 2002  
in de zaak A. 113.543/XII-3360.**

In zake :           1. Roger VANDE WIELE,  
                      2. Greta SMAGGHE,  
                      die woonplaats kiezen bij  
                      advocaat E. MOYENS,  
                      kantoor houdende te TIENEN,  
                      Nieuwstraat 36 A

tegen :

de stad ZOUTLEEUEW,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat D. KAMERS,  
Neerlandensestraat 29.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Roger Vande Wiele en Greta Smagghe op 29 november 2001 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van “de beslissing van het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN van de STAD ZOUTLEEUEW (...) dd. 20 september 2001 betreffende het verzoek van verzoekers tot het nemen van maatregelen betreffende het beletten van sluipverkeer in de Jan Van Heelustraet en waarin werd meegedeeld dat op dit verzoek niet kon worden ingegaan”;

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekers eveneens op 29 november 2001 hebben ingediend om, onder verbeurte van een dwangsom, bij wege van voorlopige maatregelen te horen bevelen dat de Jan Van Heelustraet fysiek wordt afgesloten, minstens “de nodige maatregelen” te doen opleggen ten einde de naleving van het bestaande politiereglement af te dwingen, of, uiterst ondergeschikt,

te zien gelasten dat “huidige kwestie betreffende het treffen van bijkomende maatregelen” op de agenda van de eerstvolgende gemeenteraad wordt geplaatst;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur P. De Somere;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. Moyens, die verschijnt voor verzoekers en van advocaat D. Kamers, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekers eigenaar zijn van een ongeveer honderd jaar oude woning te Zoutleeuw, aan de Jan Van Heelustraet, een drie meter brede, oude kasseiweg die om reden van zijn kunsthistorische waarde als dorpsgezicht is beschermd; dat zij met brief van eind november 1998 aan het college van burgemeester en schepenen melden dagelijks last te hebben van trillingen door voorbijrijdende vrachtwagens en te snel rijdende auto's, waardoor “vrij veel” schade aan hun woning wordt veroorzaakt; dat gevraagd wordt de verzekering van de stad in te schakelen; dat de stad op 14 december 1998 antwoordt dat “het [niet] kan” dat zij “zomaar haar verzekering aanspreekt” en “dat er een oorzakelijk verband dient bewezen van de door u geleden schade en aansprakelijkheid van de gemeente”;

Overwegende dat op 29 december 1998 de gemeenteraad van Zoutleeuw “in het belang van het behoud van de landschappelijke waarde van deze weg” in een aanvullend verkeersreglement het doorgaand verkeer in de Jan Van Heelustraart verbiedt in de beide richtingen, behoudens voor aangelanden, ruiters en fietsers; dat op 25 januari 2000 de gemeenteraad middels een tijdelijke politieverordening op de gemeentewegen beslist dat de Jan Van Heelustraart vanaf de aansluiting met de Koepoortstraat tot het kruispunt met de Orsmaalstraat doodlopend wordt en dat met het oog hierop uitneembare paaltjes over de breedte van de rijweg geplaatst worden; dat volgens de gemeenteraadsbeslissing de maatregel zich opdringt ten gevolge van problemen aan de woning van verzoekers en de maatregel zal opgeheven worden vanaf het ogenblik dat de problemen verholpen zijn; dat op 11 april 2000 de gemeenteraad de tijdelijke politieverordening van 25 januari 2000 opheft, zodat het reglement van 29 december 1998 “opnieuw van kracht” wordt;

Overwegende dat, als gevolg van een schadeaangifte van 3 december 1999 van verzoekers waarin zij de barsten in hun woning toeschrijven aan het pompen van water door de Intercommunale watermaatschappij, verzekerings-expert E. Bieseman op 4 april 2000 besluit dat de oorzaak van de schade “eerder [moet] gezocht worden in de natuurlijke grondwaterschommelingen, die zeer groot zijn de laatste jaren”;

Overwegende dat verzoekers op 5 mei 2000 aan het college van burgemeester en schepenen schrijven “nog steeds” te kampen te hebben “met een ernstig probleem van trillingen veroorzaakt door voorbijrijdend verkeer, met ernstige schade aan onze woning tot gevolg”; dat zij vragen “of verkeersvertragende maatregelen mogelijk zijn” en aangeven te denken “aan twee verkeersdrempels, een voor en een na ons huis”; dat het verzoek zonder gevolg wordt gelaten; dat ook het voorstel van verzoekers tot het plaatsen van bloembakken ter hoogte van hun woning door het college wordt afgewezen, met brief van 22 juni 2000;

Overwegende dat op 20 september 2001 het college van burgemeester en schepenen beslist dat niet wordt ingegaan op de mondelinge vraag van eerste verzoeker om de Jan Van Heelustraaf fysiek af te sluiten voor het doorgaande verkeer; dat de motivering luidt :

“Gelet op het dossier betreffende de klacht van de heer R. Vandewiele inzake scheuren aan zijn woning in de Jan van Heelustraaf;

Overwegende dat de heer Vandewiele van oordeel is dat de schade aan zijn woning te wijten is aan het doorgaande verkeer;

Overwegende dat de heer Vandewiele verzoekt de weg fysiek af te sluiten;

Overwegende dat bij aanvullende politieverordening d.d. 29.12.1998 doorgaand verkeer werd verboden in het kwestieuze weggedeelte in de Jan Van Heelustraaf, met uitzondering van 'aangelanden en ruiters' en fietsers;

Overwegende dat het verbodsteken volgens betrokkene genegeerd wordt en de weg wordt gebruikt als sluipteg voor zwaar verkeer, hetgeen echter niet aangetoond wordt;

Overwegende dat, in ondergeschikte orde, het oorzakelijk verband tussen de gebreken aan de woning en het zogenaamde (zware) sluipteg niet vaststaat;

Overwegende dat de scheuren in de woning blijkbaar het gevolg zijn van een gebrekkig uitgevoerde constructie;

Overwegende dat op 25.01.2000 een tijdelijke politieverordening werd genomen teneinde de heer Vandewiele toe te laten de nodige maatregelen te nemen zijn woning constructief zodanig aan te passen dat de scheurvorming zou stoppen;

Overwegende dat deze tijdelijke maatregel in april 2001 werd opgeheven;

Overwegende dat een openbare teg immers niet kan geprivatiseerd worden;

Overwegende dat maatregelen voor de fysieke afsluiting enkel kunnen genomen worden in het algemeen belang;

Gelet op het advies van het ministerie van verkeer en infrastructuur;

Overwegende dat het schepencollege besluit na onderzoek van alle stukken uit het dossier dat het fysiek afsluiten van de teg niet in het algemeen belang is;

Overwegende dat reeds voldoende maatregelen werden genomen teneinde de heer Vandewiele toe te laten zijn woning constructief in orde te brengen”;

Overwegende dat verzoekers op 7 november 2001 verwerende partij dagvaardden voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven om haar onder verbeurte van een dwangsom te doen veroordelen “tot het treffen van alle nodige materiële maatregelen, ondermeer d.m.v een slagboom of d.m.v paaltje(s) teneinde de toegang voor doorgaand en sluipteg materieel onmogelijk te maken”, minstens tot het treffen van de nodige materiële maatregelen “teneinde de snelheid

van voorbijrijdende voertuigen in te dijken”; dat de voorzitter de vordering bij beschikking van 3 januari 2001 ongegrond verklaart;

Overwegende, in verband met de door verzoekers gevorderde schorsing van de beslissing van 20 september 2001 van het college van burgemeester en schepenen, dat verwerende partij opwerpt dat het besluit niet voor vernietiging en schorsing vatbaar is; dat een onderzoek van en een uitspraak over de exceptie zich slechts zouden opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing voldaan zou zijn, hetgeen zoals hierna zal blijken niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekers toelichten dat verwerende partij enerzijds niet ingaat op het verzoek tot het treffen van maatregelen die voorkomen dat het doorgaande verkeer bestaande uit personenwagens en vrachtwagens nog daadwerkelijk langs de Jan Van Heelustraet rijdt ter hoogte van hun woning en anderzijds verhindert dat de gemeenteraad ter zake optreedt, dat hierdoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontstaat, dat uit het technisch verslag van architect Lenaerts blijkt dat de stabiliteit van de woning in het gedrang komt en de scheuren toenemen zolang niet effectief wordt vermeden dat er doorgaand verkeer passeert, dat elk voertuig dat als doorgaand verkeer dient beschouwd te worden trillingen veroorzaakt die de woning treffen;

Overwegende dat het aldus aangevoerde nadeel rechtstreeks indruist tegen de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat niet is aangetoond dat het bestaande verbod van doorgaand verkeer miskend wordt en dat het oorzakelijk verband tussen de gebreken aan de woning en het zogenaamde

sluipverkeer niet vaststaat; dat het onderzoek van het nadeel in die omstandigheden nagenoeg samenvalt met dat naar de deugdelijkheid van de vermelde motieven;

Overwegende dat, in zoverre de bestreden beslissing er van uitgaat dat het sluipverkeer niet bewezen is, verzoekers daar in het vierde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, alleen tegen inbrengen “[d]at ingevolge de tijdelijke afsluiting die destijds wel werd toegestaan, men impliciet erkende dat het louter aanbrengen van verkeersborden niet volstaat om te verhinderen dat er doorgaand verkeer langsrijdt en dat dit verbod systematisch genegeerd wordt”;

Overwegende dat verzoekers hiermee refereren aan de tijdelijke politieverordening op de gemeentewegen van 25 januari 2000; dat de verordening op het eerste gezicht niet de erkenning lijkt in te houden die verzoekers er in lezen; dat tenminste in de huidige stand van de procedure wordt aangenomen dat zij, zoals haar vermeldingen evenals die van de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeven, er wezenlijk toe strekte om de verzoekers toe te laten de gebrekkige constructie van hun woning te verhelpen; dat dit op het eerste gezicht niet feitelijk onjuist is; dat toentertijd effectief aanpassingswerken aan de woning lijken te zijn uitgevoerd en daarna de verordening van 25 januari 2000 is opgeheven, zonder enige reactie vanwege verzoekers;

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure ook uit het door verzoekers bijgebracht technisch verslag van P. Lenaerts, dat dagtekent van na de bestreden beslissing en dus vanzelfsprekend niet bij de totstandkoming van het collegebesluit van 20 september 2001 is kunnen betrokken worden, niet kan worden afgeleid dat de bestaande verbodsborden “verboden toegang in beide richtingen voor iedere bestuurder” op betekenisvolle wijze worden genegeerd; dat het verslag ter zake geen enkele precieze informatie lijkt te bevatten;

Overwegende dat, in zoverre de bestreden beslissing het oorzakelijk verband tussen het beweerde doorgaand verkeer en de scheuren aan de woning van verzoekers betwist, verzoekers in het vierde middel menen dat het tegendeel “ontegensprekelijk” blijkt uit het verslag van architect P. Lenaerts;

Overwegende dat ter zake evenwel de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kort geding, op 3 januari 2002 heeft geoordeeld, op basis van de technische verslagen van E. Bieseman én P. Lenaerts, dat “het verkeer niet als uitsluitende noch determinerende oorzaak van de barstvorming kan weerhouden worden”; dat in haar beschikking de voorzitter de gevorderde veroordeling tot het treffen van alle nodige materiële maatregelen om de toegang voor doorgaand en sluipverkeer materieel onmogelijk te maken zelfs “niet in het belang van eisers” noemt “nu de maatregel geen sluitende oplossing noch grondige aanpak lijkt te bieden voor de determinerende oorzaak van de barstvorming en het niet ondenkbeeldig gevaar tot instorting”;

Overwegende dat het voorgaande volstaat om de door verzoekers aangevoerde schade aan hun woning zonder voldoende verband te achten met de bestreden weigering; dat tenminste aan de tweede schorsingsvoorwaarde niet is voldaan; dat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen;

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping meebrengt van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en de vordering tot voorlopige maatregelen onder verbeurte van een dwangsom worden verworpen.

**Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig april 2002, door :

|        |              |                                   |
|--------|--------------|-----------------------------------|
| de HH. | J. LUST,     | wnd. kamervoorzitter, staatsraad, |
|        | F. BONTINCK, | toegevoegd griffier.              |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**F. BONTINCK.**

**J. LUST.**